

ערב עם להקת "בת-שבע"

שינפלד ויאיר ורדי ביצעו ראוי לכל שבח. היה שיווי-משקל בין המבצעים וכל פרט ביצירת "בת-שבע" אוזבלט כראוי. שוב זכנו שאין כרינה שינפלד לביצע יצירות גראהאס ושיאיר ורדי היה לרקדן מצויין, מלא בטחון וכוח.

בסיומו של הערב בוצעה יצירה אחרת הנבצעת זה זמן רב בי רפרטואר של "בת-שבע": קונצ'רטו לכלי הקשה" כריאוגראף פיה: נירמן מריס. זה כחול ארנך, הבנוי על רעיון אחד ויחיד המס' פיק בקושי לדקות ספורות. חבר צת המיות ופולן "זר" נצחין אהוד כרדוד המנסה להשתלב בו קבוצה אך אינו מצליח. הקבוצה מתעלמת מקיומה בזה נגמר הערב עיון.

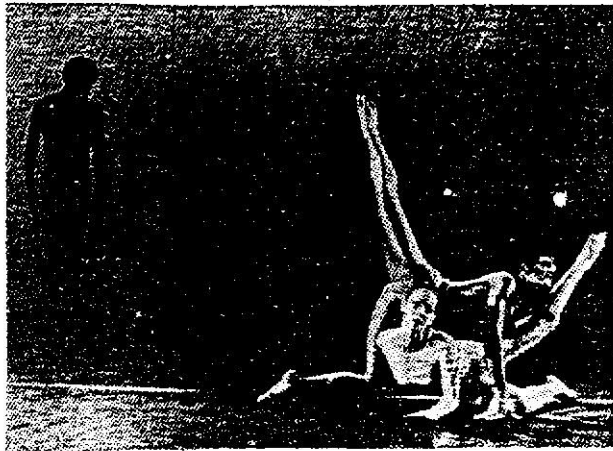
זה אחד המחולות שיש בהם הרבה מה הנפשה ומעט ריקנות. זרק הי מיסיקה הטובה של סלודו בעמל במה את השיעמום. אהוד נכללה היצירה הזאת בתוכנית לכבוד שובו של אהוד כרדוד לבמה ל אהוד היצירות ממושכת. אבל גם ריקונו הרדאמאטי לא הפית זרים ב"קונצ'רטו" המסויים.

"ויהי אור"

התוכנית המורכבת מיצירות מן הרפרטואר והיפעת בכורה אחת כאפשרת לנו לעקוב אחרי ההתייחסויות מעניינות שחלו בלהקה בשטח התאורה.

הכונן התאורה של שתי היצירות הגראאמאיות נעשה בידי ג'ון רובי זנסאל (חיים תכלת, שהיה תכני נון התאורה של "בת-שבע" שנים רבות מושפע מג'ון רוזנטאל). היא יצרה סגנון, שאהד מעקרונותיו הוא הפרדה בין הדמויות לבין הרקע. לעיתים קרובות הרקע שחור והרקדנים צפים ככוכבים על שמי לילה. ג'ון רוזנטאל אהבה את זה אור הכחול, הקר, בקרבת הר בנה.

באחרונה מרבה לתכונן את הר תאורה ללהקה זיק צ'רנוביץ, תאר רן היושב בניו-יורק וז'ון בן, אנג לי צעיר, המנהל חזרות בלהקה הלדו לעיתים בעקבותיו והשתמש כרקע בהיר שצבעוניותו משתנה. תפקידם של האורות הבאים מגוון תאורה שמהל לקהל הצופים רי הפרוסצניום מועט יחסית. לעיתים יש שימוש דראמאטי במעברים פתאומיים לצינוליאור הרוכים הר באים מלמעלה. סגנון זה, השונה מאד מסגנונה של ג'ון רוזנטאל, נותן מקום לדיאפאנון רחב יותר של מצבים דראמאטיים. אולי הא מושפע מצ'ורדי, הפופ' ההופטיים, בעלי האקורדים התרופים והבלתי אופקים: יצירה קבוצתית אהה מול הרבבים קאמריים, היתה מאו זה יותר מתוכניות הקודמות של הלהקה. היה זה סיוסיעינה נאה מאד.

..פינות" — מחול ללא לינוי מוסיקאלי

יאיר ורדי, אסתר נדלר ודוק לינטון

רונה כאהד הרקדנים הסעילים של הלהקה יש בו כשהו מופנם, לא קומדיאונטי, והוא מעורר בצופה הרגשה נעימה, שיש באמתחתו ירי תר כמה שהוא מראה לעינת ביר צועים קודמים של יצירה יפה זה שהיו צדים במקצת, כלם הפעם הגד הרדאמאטי שלה. כל הית היתה מאפיינת היטב ומנוגדת ל אחרת.

"פינות"

בביצועי-כבודה ראינו את המחול החדש של רונה שינפלד — פינות" מחול ללא לינוי מוסיקאלי, שבבצעו הם אסתר נדלר, דוק לינטון ויאיר ורדי והבנוי כפטי" כס של יחסיאנוש, פנישות ופריי דיה, יאוש ושמהות ומעברים כחורים ביניהם.

גראה לי שיש במחול הזה יותר מדי, הומור תנופתי" ופחות מדי פינות, יש בו חזרות ולא ואריא" צינת על מוטיבים ופסוקים אך יש בו גם רגעים יפים מאד, עדינים יאורשלים, הביצוע היה טוב מאד, יתלבישוה הכבדיות התדוקות לגוף נראו הרקדנים ביצורים מי עינים אהר על רקע המסך הר בזוויר של לאה ניקל, אגב, ראיתו הראשונה מהול זה באולם עיך השיפט הלהקה לא טרחה להביא את הרקע להיפעה ה"מכפרית", ואין הצדקה להסכין זה במאמץ כסמדר בר בהגנה בפרובינציה.

הביצוע המוסיקה במחול זה נסר העים כל רקועת-רגל ושימה כי עלילים, כחלק מן המחול ניצלה רונה את כטן הרקדנים לתיפוף הכס, אך דווקא שימש זה לא נראה לי מוצלח. הם משמיעים פברות בלתי-מבורות, כעין אהות, ושקולות אלה הלשים מאד לעינת עצמת התנועה.

במסעו הערב ביצע, להנך הר מבין" אהה אריאנה המיוזטארר של בארחה גראהאס בביצוע רונה

להקת "בת-שבע" סיומה למען זה את עונת הופעותיה השנתה היא יוצאת לסיור באירופה והשוב רק לקראת הפסטיבאל הישראלי, בסוף הקיץ. במוצא שבת הופיעה הלהקה באולם "המנון" בתל-אביב, בתכנית מצויינת, שבוצעה בסבי גינה מכריקה, ונעים לסכם אה הר שנה שהיתה שנה מלאה לעינים והילופי משמרות בלהקת "בת-שבע" בברכה, דרך ניצלה.

הערב נפתח במחול הגראמאטי היחיד, הגו אהו המלחמה" הר בתאר את אדם וחווה כהוג האנוי

בי החיד "בנו", שאין כאילו פתי נכחים אפשריים לאיסרו המשפחה, אך זהו טעות: לילית שהיתה אשה של אדם קודם שנוצרה חווה (החש המדוי?) ככר ניסים את המלחמה לגן-העדן. הר ביצוע היפקד הפעם בידי רונה שינפלד, שהיתה לילית מושלמת, הלהקה וגמישה אהוד בו אהוד שר הור לבימה לאהר שטערד ענה בשל